

AUGUSZTUS 23 KÖSZÖNTÉSE

Az 1944 augusztus 23-i fegyveres felkelés diadalát, hazánk fasiszta iga alóli felszabadulásának évfordulóját ünnepeljük. Ez a nagy jelentőségű történeti esemény új irányt szabott hazánk fejlődésének, megnyitotta a szabadság és a társadalmi igazság megvalósításának útját, melyért évszázadokon át küzdöttek a román nép és az együttélő nemzetiségek leghaladóbb erői.

Az évforduló alkalmából lelkesedéssel tekintünk vissza arra az útra, melyet a Román Kommunista Párt vezetésével dolgozó népünk megtett a szocialista társadalom építésében. 1944 előtt az elnyomás és kizsákmányolás valóságában éltünk. Erőn felüli munka, éhbér, a munkanélküliség állandó veszélye, kenyér és emberi jogok helyett terror és börtön: ez volt a dolgozók osztályrésze. Az értelmiség nagy többsége hasonlóképpen nélkülözésekkel és megaláztatásokkal teli életet élt s nap mint nap beleütközött abba a megvető magatartásba, melyet az uralkodó osztályok tanúsítottak a nemzeti kultúrával és a nép tehetségeivel szemben. A katonai fasiszta diktatúra és a hitleri Németország oldalán viselt háború időszakáról állapította meg Nicolae Ceaușescu, az Államtanács elnöke, hogy az „Románia jelenkori történetének legsötétebb fejezete. A Németország parancsait végrehajtó katonai fasiszta diktatúra az ország természeti erőforrásai és kincsei kifosztásának politikáját folytatta, az ipart, a mezőgazdaságot és a szállítást a hitlerista agresszív háború szolgálatába állította. A háború éveiben a román nemzetgazdaság tönkrement, az ország erőforrásai kiapadtak.“

A múlt és a háború nyomait népünk kemény harc, megfeszített munka és nagy áldozatok által eltüntette. A felszabadulás óta eltelt 27 év alatt hazánk egy egész történeti korszakot hagyott maga mögött. Sikeresen végigjárta az utat a kapitalizmustól a szocializmusig, a kizsákmányoláson és elnyomáson alapuló társadalmi rendszertől a társadalmi szabadság és igazság rendszeréig. Mélyreható forradalmi átalakulások keretében, a haladás és az emberi méltóság szolgálatában minden újjátrementődött.

Románia Szocialista Köztársaság ma szabad létének 27. évében a megvalósítások gazdag mérlegét mondhatja magáénak az élet minden területén. Országunk elmaradott agrárállamból fejlett iparral és mezőgazdasággal rendelkező erős, gazdag ország lett. Százával épültek új és fon-

tos ipari létesítmények, ezrével kulturális, egészségügyi és művészeti intézmények és tízezérek lakások, úgyhogy a lakosság életszínvonala a múlttal szemben óriási mértékben emelkedett. Ezek a hatalmas átalakulások hazánk nemzetközi kapcsolataiban is fontos változásokat hoztak. Románia, mely a békés együttélés elvének egyik zászlóvivője, ma a világ majdnem valamennyi államával diplomáciai, gazdasági és kulturális kapcsolatokat tart fenn, a nemzetközi fórumokon hallatja szavát, és javaslatait, kezdeményezéseit meghallgatják, nagyra értékelik.

A nép alkotó ereje és vezetői bölcsessége által létrehozott eredmények, megvalósítások mind az embert, az ember szüntelen emelkedését, jólétét és boldogságát szolgálják.

Az a napfényes út, melyre népünk 1944-ben lépett, az Unitárius Egyház és híveinek is az útja, melyet példás kitartással, nyíltan és becsületesen vállaltak. Ez az állásfoglalás nem a megváltozott körülményekhez való kényszerű alkalmazkodást jelentette, hanem népünk nemes törekvéseivel való teljes azonolást, a haza előmeneteléért és a világ békéjéért küzdő erők melletti kiállást. Éppen ezért egyházunkat, híveket és lelkészeket nagy boldogsággal tölt el az a tudat, hogy részesei lehetünk ennek a 27 évre terjedő dicső múltnak, és hogy mindenki közülünk munkájával hozzájárulhatott az országépítés nagy művéhez.

Az évforduló magaslatáról, hitünk fényénél előre is tekintünk, hazánk jövőjének távlataira. Látjuk, hogy az eljövendő években, évtizedekben hazánk és a nép élete még szebbé, boldogabbá válik. Napfényes jövőnk megvalósításának biztosítéka maga a dolgozó nép és a Román Kommunista Párt, az az egyedüli politikai erő, mely biztosítani tudja az ország állandó fejlődését és békéjét.

Augusztus 23-án, hazánk minden állampolgárával együtt, örömmel ünnepeljük a népünk történetére és nemes törekvéseire alapozott új életet. Az elért eredmények és az előttünk álló napfényes jövő távlatai arra indítanak, hogy a hazaszeretet, ember- és világszolgálat szellemében fokozott felelősségtudattal és lelkesedéssel dolgozzunk hazánk további fejlődése és legföltettebb kincsünk: a béke megvédése érdekében.

ÖKUMENIKUS TÖREKVÉSEK AZ ŐSKERESZTÉNY GYŰLEKEZETEK BEN

Köztudomású, hogy az őskeresztény mozgalom kezdeti időszakáról és szervezett közösséggé való fejlődésének első szakaszáról az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyv nyújt színes, hangulatos tudósítást. Ennek a könyvnek első felét olvasva, a Jézus halála után apostolokká magasztosult tanítványok nagyszerű missziói lelkülete, diadalmas hite és mozgalmal térítői tevékenységük egy-egy érdekesítő, lenyűgöző mozzanata elevenedik meg előttünk. Szerző történeti tudósításában arról próbál beszámolni, hogy az őskeresztény mozgalom miképpen indult el néhány ihletett lelkű férfi nagyszerű munkája nyomán a maga hódító útján és miképpen jutott el a birodalom fővárosáig, Rómáig. A missziói program az első rész 8. versében van meghatározva, amelyet „a feltámadt és tanítványai előtt 40 napon át megjelent Jézus” hagyott tanítványaira: „Veszték erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Judeában és Szamariában és a földnek mind végső határáig“. Az egész könyv lényegében nem más, mint e program öntudatos, diadalmas valóráválásának a szemléltetése. Eszerint a nagyszabású, óriási méretű keresztény missziói munka központja, legfőbb és egyedüli irányító, útmutató, jóváhagyó szerve a jeruzsálemi ősgyülekezet. Ennek az ősközösségnek alappillérei, tartó oszlopai a tanítványok, akik Mátyás választása folytán ismét tizenkettőre egészítődnek ki. Vezetőjük Péter apostol, aki közvetlenül Jézustól nyerte a megbízást a keresztény misszió irányítására, a megingathatatlan fundamentumon a többi tizenegy apostollal együtt való továbbmunkálkodásra.

A mozgalom a legelső időkben a tudósítás szerint Jeruzsálemre korlátozódik. István megkövezése azonban maga után vonja az első üldözést és a mozgalom jeruzsálemi irányítás mellett először Judeára, majd Szamariára terjed át. Péter isteni parancsnak engedelmeskedve megtéríti Kornélius pogány századost és ezáltal a pogány-keresztény misszió elindítójává válik. Az Antiochiában megalakult, zsidó- és pogánykeresztényekből álló gyülekezet létezését a jeruzsálemi ősgyülekezet ismeri el; az első missziói út eredményeit, az új pogánykeresztény gyülekezetek megalapítását Pál apostolnak és Barnabásnak a jeruzsálemi gyülekezet előtt kell megindokolnia s jóváhagyatnia, és tulajdonképpen a jeruzsálemi konferencián megállapított apostoli dekrétum által válnak a pogány-